Pregaria.cat

Entrada

No sé explicar-me

Sovint quan parlem de la pregària surt aquesta expressió “perdona, però, no se com explicar-me“. Quedem com impotents per comunicar el que hem viscut o sentit. Sembla que hi ha quelcom d’intransferible. Pensem potser que som persones tancades o que no ens poden entendre. Però en realitat és molt normal no saber explicar-se sobre determinades situacions i vivències de la pregària.

A cops això passa per la novetat i la manca de pràctica de la conversa i la comunicació espirituals. No hi estem habituats. Ens manca llenguatge, mots, discurs. És quelcom tant nou, que la nostra manera de parlar normal resta com sobtada i no sap com fer-ho.

Però possiblement hi ha quelcom més profund que la simple vehiculació d’experiències. I és que d’alguna manera a la pregària estem, per dir-ho així, tocant la dimensió transcendent. Ens arriba el do, la moció, la gràcia, la Paraula, una llum nova, la presència.... i com podem explicar-ho? Ni tenim paraules, ni hàbits de com fer-ho, ni possiblement podem fer-ho de forma mínimament adequada.

És per això que en la comunicació espiritual, en especial sobre la vida de pregària s’empren els símbols, les paràboles o els escrits, amb preferència la poesia. Diem: quina llum!! Ja es veu que no parlem estrictament de llum, però simbòlicament el que hem viscut és com una mena de llum per al nostre esperit. Ha clarificat, ha desfet una foscor, hem obert el que era tapat.

Paràboles curtes com la de sopar junts, fer camí, reposar amb l’amic, sentir-se mogut per diversos esperits, anar el pou, carregar les bateries... i moltes altres de semblants també ens ajuden a donar-nos a entendre. Hi ha uns punts de contacte entre la paràbola, curta o llarga, i la nostra experiència.

Finalment els escrits faciliten sense dubte la comunicació espiritual. Normalment fets en soledat i sota l’impacte del que s’ha viscut l’escrit participa de la vivència, a cops la concreta, analitza i li treu punta. Hi ha qui prega per escrit. I entre les diverses modalitats de l’escrit és la poesia per la seva mateixa estructura la que més es pot adaptar a la comunicació espiritual. Poesia lliure, escrita en calent, sense cap pretensió acadèmica, feta des de el més profund, ni pensar-ho en publicar-se.....

Tenim doncs mitjans per comunicar el que passa a la pregària. Amb tot, molts cops sempre restarà una distància insalvable en relació a l’experiència. El millor d’ella resta tan sols entre Déu i nosaltres.

És coneixerà certament pels fruits d’amor.